

Binnenkort 2012... weer is er een kostbaar jaar van ons leven verlopen. Sommigen onder ons zijn een eind gevorderd op weg naar hun levensdoel, anderen iets minder ...

Met dankbaarheid denk ik terug aan het afgelopen jaar en met vreugde kan ik u meedelen dat uw voortdurende steun en uw vertrouwen in ons het mogelijk hebben gemaakt om een lange weg af te leggen en steeds meer mensen in nood te helpen.

U hebt hun hoop gegeven en laten zien dat er « ergens » « iemand » is die om hen geeft. Uw niet aflatende hulp geeft ons moed, zodat wij nieuwe projecten kunnen opzetten om nog meer mensen te helpen.

Ik richt tot elk van u mijn allerbeste wensen voor een gelukkig nieuw jaar, vol gezondheid en geluk. *Zalig Kerstmis en een spetterend Nieuwjaar !*

In de loop van de laatste acht jaar heeft het *Werk der Broden* zoveel gezinnen geholpen... Het doet ons altijd echt plezier als we u over hen kunnen vertellen. Lees hier het verhaal van *Pradeep*, het jongetje dat wij in 2004 onder onze vleugels hebben genomen en naar school hebben gestuurd. Hij zit nu in de 9de klas (3de middelbaar) en hij is de sportkampioen van zijn school! Zijn ouders zeggen dat ze de mensen die hem de kans hebben gegeven om zover te geraken, nooit genoeg kunnen bedanken!

Kanak en *Kavita*, de ouders van *Pradeep*, wonen in een leprakolonie in *Delhi*. Ze zijn al lang genezen, maar ten gevolge van de lepra zijn ze zwaar fysiek gehandicapt. Om zijn gezin met vier kinderen te onderhouden, gaat *Kanak* bedelen in de stad. De tussenkomst van *Werk der Broden* om het onderwijs van hun kinderen te

ondersteunen heeft de ouders hoop gegeven. Ze hebben zich indertijd bereid verklaard om hun kinderen niet mee te nemen om op straat te gaan bedelen. Nu, acht jaar later, hebben wij vastgesteld dat dit gezin hechter en gelukkiger is dan ooit tevoren.

Pradeep, en zijn familie in 2004.

Pradeep, vijftien jaar, is de trots van zijn ouders... hij zit in het sportteam van zijn school !

Jammer genoeg kunnen de ouders de ontplooiing van hun kinderen slechts van op afstand volgen, omdat de stigmatiserende gevolgen van de lepra het hun onmogelijk maakt om in de buurt van de school van hun kinderen te komen...De school van *Pradeep*, bijvoorbeeld, verbiedt zijn vader om de campus te betreden. Het is onze medewerker, *Jena*, die alle interacties met de school verzorgt. De stigmatiserende kenmerken van de lepra maken de mensen hier bang...

Het « mirakel » van Kerstmis wordt hier jaar na jaar hernieuwd, door de vreugde van het helpen en het delen.

Molly Sebastian
Projectverantwoordelijke

Herinnering : Om in aanmerking te komen voor fiscale aftrek moet het totaalbedrag van uw giften voortaan jaarlijks minimum 40 € bedragen. Als u wil genieten van deze aftrekbaarheid, maar de giften die u tot nu toe hebt overgemaakt bedragen geen 40 €, wacht dan niet tot de allerlaatste minuut om een gift te doen waarmee u toch nog dat minimumbedrag haalt...met hartelijke dank van onzentwege !

In juli 2009 was het ons een genoegen om een groep jongens te verwelkomen in de Sint-Antoniusschool in het kader van onze sensibiliseringsopdracht. Dit jaar was het de beurt aan een groep meisjes, de Guides Horizons van de afdeling Sint-Domenicus uit Kraainem. Twee verschillende benaderingen, maar met allebei even verrijkende ervaringen, zoals u zelf zult vaststellen bij de lectuur van het verslag dat zij voor u hebben neergepend.

Je moet het zien om het te geloven ...

Toen het project werd voorgesteld, konden wij het nauwelijks geloven. Zouden wij echt, met 8 gidsen, 4 fourageurs (dus 12 meisjes) voor 3 weken vertrekken naar een land dat 100 keer groter is dan België, met een heel andere cultuur, taal en levenswijze ?

We stonden te popelen maar we waren toch ook wat ongerust, toen we ons eenmaal in dit buitengewone avontuur hadden gestort. Eén ding was zeker: niet één van ons wist waaraan we ons moesten verwachten !

Wij hadden ons in de loop van deze 23 dagen wel gerealiseerd hoeveel geluk wij hebben, dat wij het leven mogen leiden dat wij in België genieten en hoezeer onze twee culturen van elkaar verschillen !

De eerste schok was voor ons de vochtigheidsgraad en de verstikkende hitte. Wij waren nochtans gewaarschuwd: « *In dat jaargetijde zweet je zo overvloedig dat je de indruk krijgt dat je net onder de douche vandaan komt !* »,

maar geen van ons had gedacht dat zoiets echt mogelijk was...

Voor we een eerste bezoek zouden brengen aan de *Sint-Antoniusschool* wilden we de omgeving een beetje leren kennen. Zo zijn wij als de eerste de beste toerist *Delhi, Jodhpur, Udaipur, Jaipur* en Pushkar gaan verkennen. Onze reis met de nachttrein, waarop we in couchettes geslapen hebben, is alvast in onze geheugens gegrift. In de overvolle stations werden we nauwlettend in het oog gehouden door de Indiers. Eerst vonden we dat nogal beangstigend, maar na een tijdje vonden we hun nauwlettende, maar tegelijk respectvolle aandacht voor ons wel amusant. Onze « toeristische » tiendaagse rondreis heeft ons wel de ogen geopend: onze kennismaking met het land, het landschap, de plaatselijke gebruiken en levenswijze van de mensen heeft ons verbaasd en verheugd.

Toen ons verblijf bijna was afgelopen, hebben wij iets grappigs vastgesteld: al onze « eerste keren » waren nogal oncomfortabel geweest: onze eerste nacht op een trein, onze eerste (pikante !) maaltijd, onze eerste busreis, ons eerste bezoek aan een dorp...het verschil tussen wat wij ons hadden voorgesteld en de harde realiteit op het terrein was soms moeizaam te overbruggen. Na onze tweede nachtelijke treinreis, onze tiende pikante maaltijd en ons tiende bezoek aan een dorp voelden wij ons echter al als een vis in het water, en waren wij overal gretig aan het praten met de mensen die wij ontmoetten en al even gretig aan het proeven van de meest vreemdsoortige vruchten die wij daar ontdekten!

Het tweede luik van ons Indiase avontuur speelde zich af in een totaal andere omgeving: de *Sint-Antoniusschool*. Gedurende de tien dagen die we daar hebben doorgebracht, hebben wij niet alleen het bestaan van de leerlingen gedeeld maar werden we ook uitgezonden om de bevolking van de omringende dorpen te gaan bezoeken en met hen te praten. We werden daarbij vergezeld door *Seema* die voor het Werk der Broden aan de ontwikkeling van de dorpen werkt, en meer bepaald aan de mobilisering van de vrouwen.

Zij nam ons mee naar de dorpen, waar wij mochten helpen bij de zorgverle-

Wij hebben kunnen vaststellen hoe zwaar het leven is in de dorpen.

De spelletjes « van bij ons » hebben geen geheimen meer voor de leerlingetjes van de Sint-Antoniusschool !

ning (mobiele kliniek) of bij de verschillende animaties. We hebben dus de unieke kans gehad om het dagelijks leven te mogen meemaken, iets waartoe we nooit de kans zouden gekregen hebben zonder het *Werk der Broden*.

De schooldag begon telkens vroeg in de ochtend... wij vonden het moeilijk om te slapen als de ventilatoren weer eens uitvielen (er is slechts sporadisch elektriciteit ter beschikking). Sommigen onder ons gingen 's ochtends mee met de bus om de kinderen te gaan ophalen in de dorpen.

Daarna kregen we enkele minuten om groepen samen te stellen: sommigen gingen in de klassen voor de grotere leerlingen activiteiten organiseren rond thema's die wij voor ons vertrek hadden voorbereid; anderen gingen de jongste kinderen spelletjes « van bij ons » aan-

leren en een laatste groep ging met de sociale werkers van het Werk der Broden de omliggende dorpen bezoeken.

De activiteiten zijn goed verlopen; de grote leerlingen sprongen op van vreugde toen we hun klas binnenkwamen! De jongste leerlingen waren eerst erg verlegen en begrepen ons Engels ook niet altijd: ons accent verschilt zozeer van dat van de Indiërs !

Naarmate de dagen verstreken voelden ze zich steeds beter op hun gemak bij ons.

Tijdens de speeltijd gingen we altijd met plezier naar de leraarskamer om een typische Indische thee met melk en suiker te gaan drinken, zodat we nader kennis konden maken met de leerkrachten.

Na schooltijd was het tijd voor sport en spel ! De schoolbussen moeten elk twee tra-

Wederzijdse kennismaking !

jecten afleggen om de kinderen weer naar huis te brengen, wat betekent dat een aantal onder hen wat vrije tijd op school doorbrengen. Die kinderen vonden het prettig om van de wachttijd gebruik te maken om met ons touwtje te springen (dat vinden ze heerlijk), te hinkelen of zakdoekleggen te spelen, of het bekende Indiase spel « *Kabaddi* ». In de verzengende zonnewarmte spelen ze dit teamspel, dat erin bestaat je adem in te houden als je bij de tegenspelers komt en een tegenspeler aan te raken zonder betrappt te worden ... *Kabaddi* werd al gauw ons lievelingsspel! Ook al moeten wij het spel dikwijls onderbreken omdat wij het spelritme niet konden volgen in die verstikkende hitte!

Na het eten volgde de siësta. Als we geluk hadden en er elektriciteit was, verliep die in een aangename rust dankzij de ventilator ... Als we uitgerust waren gingen we naar onze werf: we wilden een fresco schilderen op een muur bij de toegang tot de school, om die een vrolijker uitzicht te geven. Het was alvast niet eenvoudig om aan verf te geraken! Eerst begrepen ze niet zo goed wat wij van plan waren en de eerste potten verf die ons in handen werden gestopt waren niet geschikt – het was verf die voor binnenmuren bedoeld was, en die werd door de regen weggewassen!

Uiteindelijk zijn wij er toch in geslaagd een wereldkaart, een alfabet, gordijnen en een menselijk lichaam af te beelden, en we hebben de kinderen zelf ook een stuk muur laten beschilderen, met hun vingers!

Voor we 's avonds gingen slapen moesten we eerst altijd nog met een emmertje op kikkerjacht ...! Het was immers regenseizoen en de schoolterreinen krioelden van de kikkertjes die overal inkropen, in onze kleren, onze slaapzakken...!!! Bij ons vertrek hebben sommigen onder ons zelfs onbewust een aantal kikkertjes

meegenomen, die zich ongezien in hun rugzakken hadden verstopt!

Wij zullen nooit vergeten hoe vriendelijk iedereen was in de Sint-Antoniusschool.

Zelfs toen sommigen onder ons ziek werden tegen het einde van ons verblijf, hadden wij niets te klagen want iedereen was altijd bereid om ons te helpen met alle middelen die hun er beschikking stonden. Onze contacten met de mensen in de school hebben ons volwassener gemaakt en rijper, en onze herinneringen aan hen staan voor altijd in ons geheugen gegrift.

Alle mensen die wij zijn tegengekomen waren altijd fier en blij ons te mogen ontvangen. Wij werden zowat overal uitgenodigd om thee te komen drinken. Het zit ingebakken in onze cultuur om daar in eerste instantie voor te bedanken, want « wij gaan zomaar niet binnen bij onbekenden » en wij willen vooral niet « storen ».

Wij hebben ons nogal snel gerealiseerd dat iedereen hier gewoon heel open en gastvrij is, en dat ze het een eer vinden om ons te ontvangen. In welke Europese stad worden vreemdelingen door iedereen gevraagd om thee te komen drinken in de zitkamer?

Er is maar één uitdrukking die perfect vervat wat wij in dit land ondervonden hebben, en die luidt: « *Je moet het zien om het te geloven.* » Want wij mogen dan ons best doen om onze belevenissen tot in de kleinste details uit de doeken te doen, het is gewoon onmogelijk om over te brengen wat wij ter plaatse echt hebben beleefd. Wij zullen nooit meer praten over armoede, vrouwenemancipatie of hygiëne... zonder daarbij te denken aan de 23 dagen die wij in India hebben ervaren. Zij hebben ons de ogen en de geest geopend en een sterke band gecreëerd tussen ons en dit warmhartige volk.

Onze vriendjes zullen aan ons denken telkens ze langs het fresco lopen dat wij samen met hen hebben geschilderd.

BIC : BPOTBEB1 — **IBAN** : BE 36 0003 0002 9181

(Fiscaal attest, 40€ min.). **Werk der broden** vzw,

A. Delzennestraat 9, 7800 Aat. <http://www.WerkDerBroden.org>